

betaling, som f.eks. livsforsikringer, hvor policen lægges til sikkerhed for kreditten, er ikke omfattet af undtagelsen, men derimod af hovedreglen i § 13, stk. 1. Præmien skal altså medtages ved beregningen af de årlige omkostninger i procent. Sikringsomkostninger som f.eks. omkostninger ved tinglysning af pantebrev er også omfattet af hovedreglen i § 13, stk. 1.

Til § 14

Bestemmelsen svarer til direktivets art. 4, stk. 2, litra d. Som nævnt i bemærkningerne til forslaget § 13 stk. 2-3, skal visse nærmere opregnede kreditomkostninger ikke medtages ved beregningen af de årlige omkostninger i procent. Forbrugeren skal imidlertid have særskilt oplysning om dem i kontrakten.

Hvis kreditgiver kender størrelsen af de nævnte omkostningselementer, skal oplysning herom fremgå af kontrakten. Hvis han ikke kender størrelsen af omkostningselementerne, skal der i stedet så vidt muligt angives en beregningsmåde for omkostningerne, eller der skal foretages et skøn over omkostningernes størrelse.

I mange tilfælde vil kreditgiver være afhængig af oplysninger fra trediemand for at kunne opfylde sin oplysningspligt efter denne bestemmelse. Det må på den baggrund anses for tilstrækkeligt, at kreditgiver angiver omkostningens størrelse i typetilfældet. Der kan f.eks. nævnes det tilfælde, at det stilles som vilkår for et billån, at bilen skal være kaskoforsikret. I dette tilfælde må det anses for tilstrækkeligt, at kreditgiver angiver forsikringspræmiens størrelse ved et bestemt bilmærke og ved en given risikogruppe.

Til § 15

Bestemmelsen svarer til dels til kreditkøbslovens § 37.

Af kreditkøbslovens § 8 sammenholdt med § 6 og § 37 følger, at aftaler om, at renten skal variere med forhold, som kreditor har indflydelse på, ikke er bindende for køberen. Bestemmelserne er på samme måde til hinder for, at kreditor forbeholder sig adgang til at forhøje renten, medmindre forbeholdet er baseret på forhold, som kreditor er uden indflydelse på. Er der tale om en kreditaftale med variabelt låneløb, må kreditor som i andre løbende forhold kunne opsiges aftalen med det aftalte opsigelsesvarsel med tilkendegivelse om, at der vil ske renteforhøjelse for så vidt angår træk på kontoen, der sker efter varslets udløb. Forbrugeren er dog berettiget til at afvikle den på dette tidspunkt bestående saldo på de hidtil aftalte vilkår. Tilsvarende antages at gælde for så vidt angår andre kreditomkostninger efter aftalen.

Det foreslås, at disse regler fortsat skal gælde, og at de skal gælde for alle kreditaftaler, der er omfattet af loven, medmindre kreditgiver har tilladelse til at drive virksomhed efter lov om banker og sparekasser m.v. eller lov om realkreditinstitutter. En tilsvarende undtagelse for penge- og realkreditinstitutter gælder efter rentelovens § 7, stk. 4. Justitsministeriet har fundet det forsvarligt at gøre en undtagelse for de nævnte institutter under hensyn til, at de efter lovgivningen er undergivet særligt tilsyn.

I stk. 3 foreslås det, at disse regler også skal finde anvendelse for andre kreditomkostninger end renten. Det kan således kun aftales, at omkostningerne skal variere med forhold som kreditgiver er uden indflydelse på, f.eks. forbrugerprisindekset eller lignende.

Stk. 4 pålægger kreditgiveren en pligt til løbende at underrette forbrugeren om ændringer i renten eller de øvrige omkostninger. Bestemmelsen svarer til direktivets art. 6, stk. 2.

Til § 16

Stk. 1 svarer til direktivets art. 1a, stk. 1, og indeholder definitionen af de årlige omkostninger i procent.

Stk. 2 fastslår, at beregningen af de årlige omkostninger i procent skal foretages i overensstemmelse med den matematiske formel, der er optaget i bilaget til loven, og som svarer til bilag II i ændringsforslaget til direktivet.

Stk. 3 indeholder en bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Det er hensigten med hjemmel i denne bestemmelse at udstede en bekendtgørelse, der fastsætter de nærmere regler for, hvorledes beregningen af de årlige omkostninger i procent skal foretages. Bekendtgørelsen vil bl.a. indeholde regler om, hvor nøjagtig angivelsen af de årlige omkostninger i procent skal være, og hvilke forudsætninger, udover de i forslaget § § 17-18 nævnte, herunder om udnyttelsesgrad og validering af betalinger, der skal anvendes.

Til § 17

Bestemmelsen svarer til direktivets art. 1a, stk. 4. Herefter skal beregningen foretages på tidspunktet for aftalens indgåelse. Ved senere ændringer af den oprindelige kreditaftale skal forbrugeren ikke have oplysning om de årlige omkostninger i procent. Der skal således ikke tages højde for en eventuel efterfølgende ændring af aftalen, f.eks. i form af en aftale om yderligere henstand. Der skal heller ikke tages højde for omkostninger i forbindelse med forbrugerenes misligholdelse af kreditaftalen.